

אסתר שמיר: .. להגיד דברים שיוצאים מהבטן!

ביום חמישי שעבר פתחתי את הרדיו, ושמעתי זמרת לא מוכרת שרה במיקצב רוק ובקול לוחץ על המקום הכי נמוך בתל-אביב. לא הספקתי להתאושש מהשיר המדליק הזה, וחטפתי זבנג נוסף — הקריין סיפר כי את „המקום הכי נמוך בתל-אביב“ שרה לא אחרת מאשר הזמרת אסתר שמיר, שעם שירה „עברתי רק כדי לראות“ אני משכיבה את הילדה שלי לישון. שאלתי את אסתר:

מדוע השינוי הקיצוני בסגנון השירה שלך?
זה לא כליכך שינוי, זו עוד דרך להביע את עצמי. הדברים שאני כותבת עליהם כעת שונים מהדברים שכתבתי קודם, הם אחרים, הם יותר קשוחים. קודם כתבתי על דברים ושמתי אותם בממלכות, קודם הייתי מלכה, כעת זו לא מלכה. זו אני, יותר חשופה, יותר אמינה.

את מתכוונת שכעת יש לך יותר אומץ מאשר קודם לחשוף את עצמך?
מבחינת התוכן גם קודם היה לי אומץ, אבל מבחינת דרך ההכתיבה יש לי כעת יותר אומץ. אני כל הזמן רוצה להגיד את הדבר היותר נכון ובצורה ישירה. אני מחפשת דרך להגיד דברים שיוצאים מהבטן, ושיגיעו באופן ישיר ולא בדרכים עקיפות, בדיוק כמו שמדברים.

בשנתונים האחרונות לא הקלטת שירים חדשים, מה עשית?
רוב הזמן כתבתי את השירים החדשים שלי והלחנתי אותם, וזהי דרך ארוכה וקשה. מעבר לזה היו לי בעיות טכניות, שנבעו מכך שרציתי לעשות דברים בדרך שלי ולא בדרך אחרת.

האם העובדה שהתגרשת מאפרים שמיר, שכתב את הלחנים לשיריך המפורסמים מיום השפיעה על הסגנון החדש שלך?
לא, בכלל לא! אין לזה בכלל קשר, זאת מן התפתחות שנובעת ממני. כעת אני כותבת לבד את הלחן, לפי כיוון המילים.

מושה אישיכסית: .. אם המצב ימשך אסגור את כסיתי!

השמועה ריחפה בין פרישמן לדזינגוף, והחזירה אל קפה „כסית“ גם את הבוגדים שעברו ל„דיעה“. משה איש כסית, אמרה השמועה, רוצה להפוך את „כסית“ למיסעדה סינית. אני, הנמנית על הישובים ב„כסית“ מאז שהתחלתי לשבת בבתיקפה, מיהרתי אל מוישלח, המכונה „כסית“, ושאלתי אותו:

האם זה נכון שבתוכניתך להפוך את כסית למיסעדה סינית?
היו דיבורים כאלה, אבל בגלל הסנטימנטים של אחותי צביה, התוכנית ירדה מהפרק. **האם שנה וחצי לאחר מות אביך אתה רוצה לסיים את הקאריירה של קפה „כסית“?** יש לי ברירה? אני לא רוצה להפוך את כסית לסינית. אני לא רוצה למכור בכסית בורקס, או יותר טוב לסגור. אני לא עומד ברפורטים של עיריית תל-אביב, בשנה שעברה קיבלתי 350 רפורטים.

מדוע קיבלת את הדו"חות?
אבי נפטר, ועם מותו בוטל הרישיון שלנו לשולחנות ולכיסאות על המדרכה. לקח לנו שמונה חודשים להסדיר את העניין, ובמשך כל הזמן קיבלנו רפורטים. אחר-כך נותרו עוד ארבעה חודשים לסוף השנה, ושלמתי 58 אלף לירות לארבעת החודשים הנותרים, רק בהתערבות של צי"צ בוטלו הרפורטים.

שידמת 58 אלף לירות בשבילי מה?
בשנת רישיון לכיסאות ולשולחנות על המדרכה, בשנת 1978 שילמנו 900 לירות, ב-1980 שילמנו 2,500 וב-1981 שילמנו 58 אלף, איך אפשר לעמוד בזה? חוץ מזה מגיע צ"ש לפקחים של העירייה, בגלל הדקדוק הרב שהם מדקדקים עם כסית, יש לי פה רפורט של חריגה בעשרים סנטימטר שמתו. כל פקח חושב שהוא מלך, יום אחד, ב-12.00 בלילה, הכיסאות היו על השולחנות, היינו בכסית רק זקי, מרסל — המלצרים — ואני, קיבלתי רפורט, משום שהמקום לא היה סגור.

איך אתה מתכוון לפתור את הבעיה?
למכור את כסית. **מה יציל את „כסית“?**
אולי צריך רגש וחוס-לב, אולי עוד עשרה אנשים כמו יבני, אם את תקבעי את הפגישות שלך בכסית ולא בבית-סוקולוב, אולי אם תחשבים ליואנו כמו פעם אחרי ההצגה, אני מוכן ללכת לקראתך, לעשות להם מחירים, כמו בימים הטובים של כסית.

האמיני לי, צביה ואני יש לנו סנטימנטים חזקים למקום, רוצים להשאיר את כסית כמות שהוא, ואני מאמין שנמשיך להחזיק במקום. ולתמוך בכל האמנים הרעבים, אבל זה קשה, זה קשה.

בוריס סגאל: .. הייתי לוקח את הישראלים לכל מקום!

בשבוע שעבר נהרג בתאונה טראגית במאי הקולנוע והטלוויזיה בוריס סגאל. הוא ירד מהליקופטר שהביא אותו לאתר-צילומים, ונפגע מהמדחף. בוריס סגאל, שאת סירטו „הקרקס בא העירה“ ראינו לפני שבועיים בטלוויזיה, ביים בישראל ובהוליווד את הסידרה הטל-וויזיונית „מצדה“.

שהיתי אותה תקופה בהוליווד, ובעיתוני הקולנוע שם פורסם על צרות-צרות שהיו לצוות האמריקאי בישראל. השחקנים, כך נכתב, חלו בדיונטרייה, ופיטר שטראוס הוחש לבית-חולים בלונדון. אנשי הצוות הי-אמריקאי סבלו מתשישות, והיו בעיות טכניות בהפקה. נפגשתי עם סגאל, ואת הראיון שערכתי עימו עמדתי לפרסם עם הקרנת „מצדה“ בישראל, סגאל, איש נאה, חם ולבבי, בא לפגישה עם אשתו, מארגל, רקדנית לשעבר, ששהתה איתו בישראל. שאלתי אותו:

ממה לדעתך נבעו הבעיות שהיו לך והצוות האמריקאי בישראל?
לדעתי, הצוות האמריקאי נדהם מכך שהסרט היה סרט קשה. אני ידעתי זאת מהתחלה, הם ידעו זאת מההתחלה, ובעל זאת הופתעו. אני חושב שאנשים גורקו לחברה שונה, חלו מהאוכל שלא היו רגילים אליו ומהאקלים הקשה, וכל זה גרם למורת-רוח.

היה גם חוסר-הניסיון של אנשי ההפקה הישראלים, אני לא מאשים אותם, אני יודע שאין להם הנסיון בסרטים גדולים. היו גם בעיות עם הצוות האמריקאי, כולם כליכך רצו לעשות את הסרט, שעצמו את העיניים לבעיות מציאותיות של ההפקה. לו היינו מודים מהתחלה שיש בעיות, היו נמנעות צרות רבות.

בסך-הכל נהנית מאוד מהצילומים בישראל, יש לכם צוות טכני נהדר, הייתי לוקח אותו לעבודה בכל מקום. גות המפיקים הישראלים, אני משוכנע, ילמדו עם הזמן.

האם עברתם את התקציב המקורי שני הסרט?
כן, התקציב המקורי היה 18 מיליון דולר, והגענו ל-21 מיליון. עברנו בשלושה מיליון את התקציב, למרות שאני יודע שאנשים זורקים הרבה מיספרים.

מה דעתך על השחקנים הישראלים שיש השתתפו בסרט?
מיכאל שילה וראובן בריוותם היו מצויינים, היתה להם רק בעיה עם המיבטא. **מהן תוכניותיך לעתיד?**
נתתי למפיק הישראלי, יצחק שני, גירסה חדשה של הדיבוק, ואני מקווה לחזור לישראל ולעשות את הסרט. אתבתי את ישראל, היא הרבה בדברים שהטרידו אותי, אבל בסך-הכל קשרתי קשרים, ויצרתי הרבה חברים.